

Ей непозната сгънъ нахълта отдалеко;
и никой я не спре въ злокобния ѝ път.
И скоро целий край подложи си вратъгъ —
отъ своята собствена постигнатъ проклетия —
подъ чуждия хумотъ, за смъртъ и за робия.
Полята росни димъ пожаренъ замъгли.
По моите висини разнасяха орли
разрѣфани мяса, — а долу, презъ мъглите,
азъ виждахъ трупъ до трупъ на колове набити,
съ изюдени отъ стонъ и гърчене лица...
И чувахъ писъкъ на кърмачета деца,
отъ майчини гърди изтрѣгнати. — А гракътъ
на роякъ гарзани, прелитащи изъ мракътъ
надъ съсипните тамъ, ехтеше въ далнини —
като надъ жъртвеникътъ, надъ тия съсипни,
со задушливий димъ, на лешевете съ смрада,
отъ кърви пари се вияха въ небесата.

Не спряха векове шеметния си ходъ...
Но края дето бе мъртвилото животъ,
отминаха го те, тъй както пътникъ скърша
отъ прекий пътъ, съзрялъ тамъ повалена.“

Замлъкна тъмний гласъ въ незнайни далнини,
и само екотъ глухъ въ надзвездни висини,
като въздишка, се болезнено пронесе...
Не ей че буренъ рой отъ сенки се възнесе
изъ дебри и усой потънали во мракъ;
и други гласъ сега слова подхвана пакъ —
и вслушаха се въ тяхъ, като въ легенда свята,
средъ пролетната нощъ, горите и полята:

— „Бащице, старъ Балканъ, жестоко съдишъ ти!
Вековний гряхъ и срамъ на нашите бащи,
сълзите майчини — най-скъпа земна жертва —
не ги л' изкупила? Една ли само мъртва
робия виждашъ ти презъ низъ отъ векове?